

ת"פ 45845/11 - מדינת ישראל - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملה נגד אל

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45845-11-12 מדינת ישראל - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملה נ' ל
בפני כבוד השופט הישאם ابو שחאדה

בעניין: מדינת ישראל - משטרת ישראל תביעות-
שלוחת רملה
ע"י עזה"ד נטליה אוסטרובסקי
המאשימה

נגד
אל
הנאשם
ע"י עזה"ד לאה בירק

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנואשם הוגש כתב אישום הכלול ארבעה אישומים.
באישום הראשון מיוחסת לנואם ביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 2(ב) לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: **חוק העונשין**), תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 2(ג) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 22.06.12, בשעה שאינה ידועה במדוק למאשימה, בדירה שבה התגורר הנואשם עם המתלוונת וילדיהם (להלן: **הדירה**), בעקבות יוכח שנוסף סביר קיפול הכביסה, סירכה אשתו של הנואשם (להלן: **המתלוונת**) לצאת מהחדר לדרישתו של הנואשם. בהמשך, חבט הנואשם בידה הימנית של המתלוונת באמצעות אגרופו מספר פעמים וגרם לה לחבלה של ממש בדמות סימנים אדומיים בהירים ושריטה בידה. בעקבות האמור, נמלטה המתלוונת לחדר של בנים. הנואשם הלך בעקבותיה ותקף אותה בפעם נוספת בחבט בצווארה מצד הימני באמצעות אגרופיו. במעשה המתוארים לעיל, תקף הנואשם את המתלוונת שלא כדין ולא הסכמתה, וכן תקף אותה וגרם לה לחבלה של ממש.
2. **באישום השני** מיוחסת לנואם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, בתאריך שאינו ידוע במדוק למאשימה, אך כשלושה חודשים עבר לאיום הראשון, בעקבות יוכח

שנתגלו בין הנאשם למטלונת, גידף אותה הנאשם באומרו לה: "זבל, שרמותה", ואף אמר עליה, בכר שאמר לה: "אני אשלח אותך לטיפול נמרץ".

.4. **באישום השלישי** מיחוסת לנאשם עבירה של תקיפת סתום של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך כשלושה חודשים עברו לאיישום הראשון, לאחר ויכוח הנוגע לחינוך בנים המשותף, דחף הנאשם את המטלונת.

.5. **באישום הרביעי** מיחוסת לנאשם העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק העונשין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין. להלן עובדות האישום הרביעי:

א. ביום 23.6.12, בשעה 09:05 או בסמוך לכך, בעקבות האירוע המתואר באישום הראשון, הגיעו השוטרים ירין קשלס (להלן: **ירין**) וביחיו לוי (להלן: **ביבי**), אשר מילאו תפקידם כדין, לדירה כדי לעכב את הנאשם לחקירה. בהמשך לאמר, וכאשר ביקשו השוטרים מהנאשם לפתח את דלת הדירה, הפטיר לעברם: "از מה משטרת. מה אתם בשעה זאת?".

ב. לאחר מספר דקות, פתח הנאשם את דלת הדירה בפני השוטרים, והנאשם נתבקש להתלוות אליהם ובטగובה אמר להם: "אני דתי. לא בא לשום מקום. תחזרו בבורך". כשהסבירו השוטרים לנאשם שעליו להתלוות אליהם לצורך חקירה איים על השוטרים באומרו: "תצאו לי מהבית. אני לא בא לשום מקום ואני אdag לךין את שנייכם". בהמשך לאמר, דחף הנאשם את ירין בידיו. כאשר ירין אמר לנאשם כי "עצר, איים עליו הנאשם באומרו: "אני לא מפחד מאף אחד. אני יפגש אותך ברחוב. אני יזין אותך. אתה ועוד עשרים כמהר לא תוציאו אותי מהבית" ודחף את ירין בפעם נוספת.

ג. בהמשך, עזב הנאשם את השוטרים ונכנס אל חדרו. כאשר יצא מן החדר, אחץ במגב והרימו לכיוונו של ירין, ואיים עליו באומרו: "אני אדפק לך את זה בראש". ירין הוציא את מכשיר ה-"טיז'ר" שהוא ברשותו, או אז, הנאשם הניח את המגב על הרצפה. הנאשם איים על השוטרים באומרו כי "ישחרר את הכלב עליהם", כאשר הוא מתכוון לכלבו המצוי בבית.

ד. ירין הודיעו לנאשם כי הוא עצור וביקש ממנו להתלוות אליו. הנאשם סירב וירין היה צריך למשור את הנאשם בחולצתו, על מנת שהאחרון יצא מהדירה. כאשר היו הנאשם והשוטרים בדרך לנידת, איים עליהם הנאשם באומרו: "אני אזין אתכם. אני לא מפחד מכלום". בהמשך הסתכל הנאשם לכיוונו של ירין, ואמר לו שלא יותר עד שישגור עימנו חשבו.

.6. הנאשם כפר בכל המיות לו בכתב האישום ולכן אדון בראיות הנוגעות לכל אחד מאישומים בנפרד, אך

תחילת אדון בטענה הכללית שהעלת הנאשם שבמהלך חקירותו במשטרה הופרה זכותו לקבלת הودעה בדבר זכות הייעוץ עם עורך דין מטעם הסנגוריה הציבורית.

הטענה שלא נמסרה לנאשם הודעה על זכות הייעוץ עם סניגור ציבורי

.7. מהנאשם נגבתה הודעה במשטרה ביום 23.6.12 (ת/3), כאשר בנוסח האזהרה נאמר לו "זכותך להיעוץ בעו"ד לפני החקירה שלך". בתגובה הנאשם אמר "אין לי עו"ד, אם יעצרו אותי אני מבקש שיביאו לי עו"ד בבית המשפט. אני רוצה להגיד שמהתחילה ועד הסוף מה שיש לי לומר אני אגיד בבית המשפט. זהו." (ת/3, ש' 1-3). הודעה זו נגבתה על ידי השוטרת נוי נגמלה אשר אישרה בעודתה בבית המשפט שלא הודעה לנאשם שיש לו זכות לייצוג על ידי עורך דין מטעם הסנגוריה הציבורית (פרוט' מיום 17.2.16, עמ' 71 ש' 15 עד עמ' 72 ש' 7).

.8. באת-coach הנאשם טענהuai מתן הודעה על קיומה של זכות לייצוג ע"י עורך דין מטעם הסנגוריה הציבורית מהויה פגעה בזכותו הדינונית של הנאשם, דבר המשליך על הוגנות ההליך שבפני (פרוט' מיום 17.02.16, עמ' 71 ש' 11-7 וכן ראו סיקומיה בפרוט' מיום 19.9.16, עמ' 89 ש' 27 - 31). טענה זו דינה להידוחות. להלן נימוקי:

א. באת-coach הנאשם הבירה שאינה טוענת שיש לפסול את אמרת החוץ של הנאשם על- פי דוקטרינת הפסילה הפסיכית וגם לא חלקה על כך שאמרה החוץ היא קבילה כראיה.

ב. הנאשם מילא כפר בעבירות שייחסו לו בעת חקירותו במשטרה ולכן אין כל נפקות מעשית לעצם אי מתן הודעה בדבר הזכות להיעוץ עם עורך דין מטעם הסנגוריה הציבורית. אילו הנאשם היה מודה בחקרתו במיחסו לו, יתכן והיה בסיס לבדוק את הטענה לפגיעה בהוגנות ההליך שבפני, בשל התרומה הפטנטיאלית של אמרת החוץ למסלול הרשותה של הנאשם. אך מאוחר ולא מדובר בהודיה, אלא בהנחה כללית של מכלול האירועים שייחסו לו, הרי שטענת ההגנה בדבר פגיעה בהוגנות ההליך מעצם אי הודעה על הזכות להיעוץ עם עורך דין מטעם הסנגוריה הציבורית, היא בעלת משמעות תיאורית בלבד.

הערה כללית לגבי עדות המתלוונת

.9. המתלוונת העידה בבית המשפט בחקירה ראשית לגבי האירועים נשוא האישומים 1, 2 ו-3 ומסרה גרסה מפלילה כנגד הנאשם. לעומת זאת, במהלך חקירתה הנגדית על ידי באת-coach הנאשם היא חזרה בא חלק ניכר מהדברים שאמרה בחקירה הראשית. על כן, במסגרת החקירה החוזרת של באת-coach המאשימה בית המשפט נתקבש להזכיר על המתלוונת כעדת עיינית. נעתרתי לבקשת והתרתני לבאת-coach המאשימה לחזור את המתלוונת בחקירה נגדית. במסגרת החקירה החוזרת הוגשו שתי אמרות החוץ

של המתלוונת לתיק בית המשפט (ת/1 ו-ת/2). כפי שIOSBAR בהמשך, בחקירה החזרת המתלוונת חרזה ואישרה את הדברים שאמרה בחקירה הראשית.

.10 יש לציין גם שהמתלוונת העידה שכיוום היחסים בין הנאשם הם תקינים ומכאן גם חוסר רצונה להעיד נגדו, מתוך מוגמה לפתח דף חדש ביחסים שבינהם (ראו למשל: פרוט' מיום 10.2.16, עמ' 20 שורות 27-28, עמ' 24 שורות 13-7, עמ' 38 שורה 32).

האישום הראשון

גרסת המתלוונת

.11 בחקירה הראשית בבית המשפט, המתלוונת העידה שבים האירוע נשוא האישום הראשון הגיע לבית בנסיבות עייפה ועצבנית לאחר סיום יום עבודה וגם לאחר ביקור שערכה אצל אמה החולה. הנאשם ביקש ממנו לkapל את הכביסה והיא סיירה ולכן בתגובה החל לצעוק לעברה. המתלוונת עזבה את הסלון ועברה לחדרם. הנאשם החל לקלל אותה "זונה, שרמוטה". המתלוונת עברה לחדר אחר בבית, הנאשם נכנס אחריה לחדר ונתן לה מכת אגרוף ליד שהותירה סימן אדום (פרוט' מיום 10.2.16, עמ' 15 ש' 6 עד עמ' 16 ש' 31, עמ' 19 ש' 9-27).

.12 לעומת זאת, בחקירה הנגדית, המתלוונת הדגישה שבעת שהגישה את תלונתה במשטרה "הגזימה" בתיאור הדברים, וטענה שהתבלבלה עקב כך שהיא בנידה בעת הגשת תלונתה. בנוסף, הוסיפה שיתיכון שסבלה מכאבים בגלל עייפות ולא בהכרח ממכות שקיבלה מהנאשם. כמו כן, אמרה שלגביו הסימן שהוא על ידה, איןנה יודעת להגיד אם הוא היה בגלל המכות או שזה גירודים בידי שהותירו סימן אדום (פרוט' מיום 10.02.16, עמ' 26, ש' 4 עד עמ' 27, ש' 23, עמ' 31 ש' 22 עד עמ' 32 ש' 3).

.13 בחקירה החזרת, כאמור, נעשתה בדרך של חקירה נגדית, המתלוונת אישרה שהנאשם אכן תקף אותה (פרוט' מיום 10.02.16, עמ' 38 ש' 15-10). כמו כן הבהירה שלא הגעה "סתם" למשטרה להגשת התלונה (פרוט' עמ' 38 ש' 30), וכן אישרה שקיבלה "בוקס" בידי המנאשם (פרוט' עמ' 39 שורות 21-25). וכן אישרה שהסימן האדום שהוא על ידה הוא כתוצאה של המכה שקיבלה מהנאשם ואשר הראתה אותה לחוקרת שגבתה את אמרת החוץ שלה וכן אישרה שהנאשם דחף אותה (פרוט' עמ' 40 ש' 12-23, עמ' 41 ש' 1-12). יש לציין שבמהלך עדותה בחקירה החזרת המתלוונת בכלה וביקשה שהמשר שמייעת עדותה תעשה בדילתיים סגורות ונעתרתי לבקשתה (פרוט' עמ' 39 ש' 4 ו-19, עמ' 41 ש' 32).

גרסת הנאשם

14. בהודעתו של הנאשם במשטרה טען תחילת שהינו שומר על זכות השתקה, וזאת בתגובה לשאלת מפורשת שנשאל לעניין האירוע נשוא האישום הראשון. בהמשך כפר בביטול מעשי תקיפה כלשהם (ת/3, שורות 3-20). כמו כן, בעדותו בבית המשפט הבהיר שתקף את המטלוננט, אך אישר שהתקיים ויכוח ביניהם לגבי קיפול הכביסה (פרוטוקול עמוד 79 שורות 17-5, עמוד 81 שורות 4-17).

העדפת גרסת המטלוננט על פני גרסת הנאשם

15. יש לציין תחילת שהמקרה שבפניו איננו מציריך דיון בשאלת אם מתקיים תנאי של סעיף 10א לפקודת הראיות. כמו כן, אין גם צורך להזכיר בשאלת האם יש להעדיף את אמרותה של המטלוננט במשטרה (ת/1 ו-ת/2) על פניה עדותה בבית המשפט. עבini, די בעדותה של המטלוננט בבית המשפט על מנת לבסס עליה את הממצאים שבעובדה לעניין עבירות התקיפה שמיוחסת לנายน באישום הראשון . ואבاهיר:

א. המטלוננט מסרה גרסה מפלילה כנגד הנאשם כבר בחקירה הראשית, מבלתי שהיא צורך להזכיר עליה עווינה ומבלתי שהיא צריכה לבקש להגיש את אמרות החוץ שלה לתיק המוצגים של בית המשפט.

ב. במהלך חקירתה החזרת המטלוננט חזרה ומסרה עדות מפלילה כנגד הנאשם, גם אם הדבר נעשה בצורה כוללת. במקרים אחרים חזרה לגרסהה שבחקירה הראשית ואף אישרה את האמור באמרות החוץ שלה. הלכה פסוקה היא שבעת שעד מאמץ בעדותו בבית המשפט את אמרות החוץ שלו, גם אם הדבר נעשה בצורה גורפת וככללית, אזי הוראת סעיף 10(א) לפקודת הראיות, שענינה דרישת החיזוק הנדרשת לצורך העדפת אמרת חוץ של העד על פני הגרסה שמסר בעדותו בבית המשפט, לא חלה ומתיקת (ע"פ 2725/03 **עבדיה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (23.10.03) פסקה 5 לפסק דין של כבוד השופט חיות).

ג. יתר על כן, בפועל, המטלוננט לא הכחישה את עצמה אמרת הדברים שנמסרו באמרות החוץ שלה לשוטרת שגבתה את עדותה ורק טענה באופן כללי בחקירה הנגידית שהיא "הגזימה" בתיאור השתלשות האירועים. במקרים אחרות, לא הייתה מחלוקת לעניין עצם אמרת הדברים על ידה וכן מתייתר הצורך לדון בשאלת אם התקיימו תנאי סעיף 10(א) לפקודת הראיות, לרבות התנאי בדבר הוכחת עצם גביות האמרה. מעבר לנדרש לציין שהאמרה המרכזית היא זו שנגבתה על ידי השוטרתandan שלזינגר (ת/1) ואשר ממשילא העידה לגבי עצם גביות האמרה (פרוט' עמ' 74-75).

16. במקרה שבפני, אני מעדיף את גרסת המטלוננט (כפי שבאה לידי ביטוי בחקירה הראשית והחזרת) על פני גרסת הנאשם, לעניין השתלשות הדברים באירוע הראשון. להלן נימוקי :

א. התאמאה בין החקירה הראשית, החקירה החזרת ואמרות החוץ: קיימת התאמאה בין הדברים שנמסרו על ידי המתלוונת בחקירה הראשית והחזרת לבין הדברים שנמסרו על ידה בהודוותיה במשטרה (ת/1 ו-ת/2) וזאת לגבי **ሊבת האירוע**. הווע אומר, נסיבות ההגעה לבית לאחר סיום עבודתה וביקור אימה החולה כאשר היא עייפה ועצבנית; דרישת הנאשם שתקפל את הכביסה; הקלילות שהשמעו הנאשם כלפיה; תיאור סוג המכחה כמכחת אגרוף; והעובדה שהמכחה הותירה סימן אדום. במיללים אחרות, התאמאה שבין דבריה באמרות החוץ שלה לבין הדברים שמסרה בחקירה הראשית ובחקירה החזרת מותירה את הרושם שמדובר במקרה לבין הדברים שמסרה סתרות מהותיות וכן הותירה רושם מהימן. ודוק, **הראיה המרכזית היא העדות בבית המשפט בחקירה הראשית והחזרת ולא אמרות החוץ**, אשר משמשות את בית המשפט ככל בלבד לבדיקה מהימנות העדות בבית המשפט בחקירה הראשית והחזרת, וזאת בשל עצם אמרת הדברים.

ב. **הסימן האדום על היד**: תמייקה נוספת לגרסתה של המתלוונת בחקירה הראשית והחזרת ניתנת למצוא בעדותה של השוטרת כדן שלזינגר, אשר העידה כי ראתה סימן אדום על ידה של המתלוונת بعد גביה אמרתה (ת/1 שורות 12-13) וכן בעדותה של כדן שלזינגר פרוטוקול עמוד 75 שורה 5-22). הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דין של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 **מדינת ישראל נ' סוויטה** [פורסם בנבבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 **קריאף נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופט פרוקציה)).

כן, יש טעם בטענת ההגנה שמן הראי היה שהסימנים הללו יצולמו על ידי השוטרת לצורך תיעודם CIAOT, אך בעיניו אין בכך כדי להפחית ממשקל העדות של המתלוונת. כמו כן, לא התרשם מהuder צילום הסימנים הוא מחדל חקירותי, שהינו כה מהותי, שכןן לומר שבגללו קופחה הגנתו של הנאשם, כבסיס לזכיו מעבירות התקיפה.

ג. **הגשת התלונה בסמיכות למועד קרוט אירוע התקיפה**: תלונתה של המתלוונת הוגשה למשטרה באותו היום שהתרחש האירוע נשוא האישום הראשון ואף בשעות שלאחר חצota, כאשר האירוע התרחש בדירה בשעות הערב. סמיכות הזמן בין מועד הגשת התלונה לבין מועד התרחשויות האירוע נשוא האישום הראשון יכול לשמש כחיזוק לאמורתייה של המתלוונת במשטרה ובחקירה הראשית ובחקירה החזרת, שכן הותקפה על ידי הנאשם.

כך למשל, בפסקה נקבע, בעבורות מין, כי יסוד הסמיכות בהגשת התלונה למשטרה ביחס למועד התקיפה המינית, מהו זה חזוק לעדותה של המתלוונת (ע"פ 7063/14 **רבעינה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דין של כבוד השופט חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דין של כבוד השופט שוהם). כמו כן, בית

המשפט העליון עמד גם על הדמיון שבין עבירותimin לבין עבירות אלימות במשפחה בשל כך שני סוג העבירות מתבצעות בצדעה ובשניהם קיימים חשש מפני הוגש תלונה במשטרת, דבר שמאפשר "שם של כלל ראוי" של "חיזוק" שמקובל לגבי עבירותimin גם לגבי עבירות של אלימות במשפחה (ראו למשל: ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (1.9.09) פסקה 37 לפסק דין של כבוד השופט דנציגר, שם נקבע כי הכלל הראייני שנקבע בפסקה לגבי עבירותimin לפיו "מצב נפשי" של מתלוונת קרובן עבירהimin יכול לשמש "חיזוק" לעדותה, ניתן לישמו גם לגבי עבירות של אלימות במשפחה).

יתר על כן, המתלוונת אישרה בחקירה החזרת, וזאת בתשובה לכך שלא הגישה תלונה בעבר נגד הנשם לגבי האירועים נשוא האישומים 2 ו-3, כי פנתה בתלונה למשטרת רק בעת "**שזה היה קיצוני**" (פרוטוקול עמוד 44 שורה 29), והכוונה הייתה לאירוע נשוא האישום הראשון, שהינו האירוע החמור יותר מבין שלושת האישומים. הדבר רק מחזק את המסקנה בדבר אמינותה התלוינה שהוגשה לגבי אירוע זה.

ד. **בחירה הנשם לשומר על זכות השתקה ושלא למסור גרסה מפורטת:** בחקירהו של הנשם במשטרת לגבי אירוע נשוא האישום הראשון, הביע חסר נכונות למסור גרסה מפורטת אודiot השתלשות האירוע. הנשם בחר לשומר על זכות השתקה ורק בהמשך מסר הכחשה כלילית וגורפת לאירוע וזאת מבלתי לחת הסבר מפורט לגבי מכלול הנסיבות שאפפו את אותו אירוע (ת/3, ש' 1 - 20).

הלכה פסוקה היא כי שתיקתו של נשם בחקירהו במשטרת, עשוי לשמש כראיה המחזקת את ראיות הנסיבות כנגדיו. בסיסה של הלכה זו נעוץ בהבנה כי בחירתו של נחקר לשתווך במהלך החקירה אינה מתיישבת עם חפותו, שכן אדם שהוא חף מפשע ירצה למסור את גרטתו על מנת להפיג את ענן החשדות הפליליים העומדים מעל ראשו. לפיכך, לצד הזכות המקנית לכל נשם למלא את פיו מים במהלך החקירה, נקבע בפסקה, כי ניתן להסיק משיקתו של הנשם כי יש לו מה להסתיר, ובהעדיף טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשומר על זכות השתקה, תהווה שתיקתו של נשם, משום ראייה המחזקת את הראיות הפו-זיטיביות הקיימות נגדו ובכלל זה מדובר גם בחיזוק לראיות הנسبתיות הפעולות לחובתו (ע"פ 8823/12 שפטאי נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (1.7.14) פסקאות 29 ו-30 לפסק דין של כבוד השופט שלהם; ע"פ 4872/13 נחמני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (26.10.14) פסקה 24 לפסק דין של כבוד השופט זילברטל).

17. באישום הראשון, יוחסו לנאם שתי עבירות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש הינה העבירה החמורה יותר ובווד שהעבירה הקללה יותר של תקיפת סתם נבלעת בתוכה. מסיבות אלה ברור שמדובר במקרה, כך שעל בית המשפט להחליט אם מתקיימת העבירה החמורה יותר מבין השתיים, או שמא רק העבירה הקללה יותר.

יש לציין שלא הוצאה בפני תמונה של החבלה מאחר ולא צולמה. בנוסף לא הוצאה בפני תעודת רפואי שמתעדת ומתארת את מהות החבלה שנגרמה. בנסיבות אלה, קיים קושי לקבוע שיש להרשות את הנאשם דואק בעבירה החמורה ושיש להעדיף על פני העבירה הקלה יותר. כידוע, במקרה של ספק, לעניין מהות החבלה שנגרמה, הדבר פועל לטובת הנאשם. לפיכך, הנני מרשים את הנאשם רק בעבירה הקלה יותר של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

האישום השני

גרסת המתלוונת

19. **בחקירה הראשית**, המתלוונת מסרה כי שלושה חודשיים לאחר לפני מועד קרות האירוע נשוא האישום הראשון, הנאשם אמר לה כי ישלח אותה לטיפול נמרץ, וזאת לאחר שכינה אותה "זונה" (פרוטוקול עמ' 20 ש' 24 עד עמ' 22 ש' 9). כמו כן, הבהירה שהדבר געשה לאחר שהחזקק כד זכויות בידו ואיתם להשליכו לעברה. דברים אלה נמסרו לאחר ריענון זיכרונה מתוך הودעתה במשטרה (ת/1) וכן הדגשתה שהאירועים נשוא כתוב האישום שייכים לעבר ואיננה מעוניינת לחזור עליהם בשל כך שהיא "מפיל אותו נפשית" (פרוטוקול עמוד 21 שורות 1-4).

20. לעומת זאת, **בחקירה הנגדית** טענה תחיליה שיתכן שהאירוע חמיisha או שישה חודשים לפני אירועו הראשוני. כמו כן, הוסיפה כי בעת שנאמרו לה הדברים האמורים היא לא פחדה מהנאשם ויתכן שדבריו נאמרו בשעת כאס וייתכן אף שלא אמר לה כלל את המילים: "ישלח אותה לטיפול נמרץ" (פרוטוקול עמוד 28 שורות 7 עד עמוד 29 שורה 9, עמוד 30 שורות 17-21). וכן הוסיפה שבתלונתה לעניין האישום השני "הגזמתה" (פרוטוקול עמוד 33 שורה 4-17).

21. ושוב, **בחקירה החזרת**, חזרה ואיירה שהנאשם אכן אמר לה את המילים ישלח אותה לטיפול נמרץ (פרוטוקול עמוד 42 דורות 19-23). כמו כן, צינה "לא הגעת למשטרה סתם", תוך שהיא מוסיפה שבכל זאת הגזימה בדברים שאמרה (פרוטוקול עמוד 43 שורות 23-24).

גרסת הנאשם

22. הנאשם נשאל במפורש לגבי אירוע נשוא האישום השני בחקירהו במשטרה והכחיש אירוע זה מכל וכל (ת/3, שורות 21-25). כמו כן, בעדותו בבית המשפט חזר והכחיש את אירוע (פרוטוקול עמוד 79 שורות 18-24).

העדפת גרסת המתלוונת על פני גרסת הנאשם

.23. הדברים שנאמרו במסגרת הדיון באישום הראשון, לפיהם אין בכלל תחוללה או רלוונטיות לסעיף 10א לפקודת הראות ולכן אין גם צורך להזכיר בשאלת אם יש להעדייף את גרסת המתלוונת באמרת החוץ על פני עדותה בבית המשפט, הינם טובים ונכונים גם לגבי האישום השני.

.24. יתר על כן, הנני קובע כי יש להעדייף את גרסת המתלוונת בחקירתה הראשית ובחקירתה חוזרת על פניה היחסתו הכלולת של הנאשם. להלן נימוקי:

א. יזכור, שמדובר בגרסה מול גרסה. גרסת המתלוונת מול גרסת הנאשם. יש להשיקף על גרסאות הצדדים לעניין מכלול האירועים נשוא כתב האישום. יצא מכך שהעדפת גרסת המתלוונת על פני גרסתו של הנאשם באישום הראשון, מקרינה על שאלת המהימנות של גרסת המתלוונת לעומת גרסת הנאשם, לגבי האישום השני.

ב. כמו באישום הראשון, גם באישום השני גרסתה של המתלוונת בחקירה הראשית ובחקירה החזרת תואמת את הדברים שמסירה בהזדעתה במשטרה (ת/1, שורות 27-31). למדך על קוורנטיטות עדותה ואותות האמת שעולות ממנה.

ג. לא התרשםתי שיש לעשות הפחתה במשקל עדותה של המתלוונת לגבי האישום 2 והאישום 3 (שעוד אתייחס אליו בהמשך) בשל השיחוי בהגשת התלוונה לגבייהם._CIDOU, קיימת הגמישה בפסקה של הכלל הריאתי בדבר הפחתה במשקל שיש לייחס לעדות כבושא, בעת שמדובר בעדותן של מתלווננות, קורבנות עבירות אלימות במשפחה. בית המשפט העליון עמד לא אחת על הקושי הנפשי והחברתי של קורבן עבירה אלימות בתחום המשפחה להטלון כנגד הבעל המכחה והຕופעה של חזרה מהדברים שנאמרו באמרות החוץ במשטרה במהלך העדות בבית המשפט. הדבר נובע משלל נימוקים: רצון לשקם את המשפחה, התלות הרגשית והכלכלי בין הזוג המכחה, החשש מפניוק התא המשפחה, חרdotות לגבי עתידם של ילדים משותפים וכן הקושי הנפשי בפריצת המugal הסגור של המשפחה והסיבה לעבר הרשות ומהיריים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך (ראו למשל: ע"פ 11847/05 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם ב公报] 23.7.07) בפסקאות יח' - כג' לפסק דין של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (1.9.09) פסקאות 32 - 40 לפסק דין של כבוד השופט דניצגר; ע"פ 7844/09 חסין נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (2.6.10) פסקה י' לפסק דין של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (30.11.11) פסקה 22 לפסק דין של כבוד השופט מלצר).

.25. בנסיבות המקרא שבפניי, המתלוונת הבירה שהירוע חמור מבחינתה שהוביל אותה להגשת תלוננה הוא האירוע הראשון, כפי שכבר הוסבר לעיל, ומכאן סבלנותה לגבי האירועים נשוא האישומים 2 ו-3 שנתפסו בעיניה כקלים יותר ומכאן עמדתה המקורית שלא להגיש תלונה בגיןם מיד לאחר התרחשותם.

גרסת המתלוננת

26. בחקירה הראשית המתלוננת העידה שכ-3 חדשם לערך לפני האירוע נשוא הנאשם הראשון הנאשם נתן לבנו וזאת עקב כך שהבן חזר לבית בשעה מאוחרת. כתוצאה המתלוננת צעקה לעברו של הנאשם על מנת להגן על בנים והנאשם דחף אותה. לדבריה "הוא דחף אותה, לא בקטע של להרביץ, הוא היזז אותה, זה מה שכתבו, כל אחד מפרש את זה אחרת". כמו כן הבהירה "היזז אותה שאני לא אתערב". (פרוט' עמ' 23 ש' 5 ו- 6).

27. בחקירה הנגדית העידה שהנאשם היזז אותה כדי לעבור, מאחר ומדובר במסדרון צר, אך לא הפעיל כלפי אלימות (פרוט' עמ' 30 ש' 1 עד 8). כמו כן, הוסיפה שהגזימה בתלוננה במשטרת לגבי התיאור שלא לאותו אירוע (פרוט' עמ' 33 ש' 4 עד 18).

28. בחקירה החזרת אישרה שהנאשם דחף אותה מאחר והתערבה בין לבן המשותף והוסיפה שהנאשם דחף אותה מאחר והתערבותה עצבנה אותו וגם אישרה שלא הייתה כל הגזמה בתלונה שהגישה במשטרת (פרוטוקול עמ' 44 שורות 1 עד 17). למדין, שמדובר בחקירה החזרת היא אישרה שלא מדובר בהזזה תמים בתוך מסדרון צר על מנת לעבור, אלא בדחיפה ממש וזאת כתוצאה להתערבותה בויכוח שהתנהל בין הנאשם לבן לעניין שעת ההגעה לבית.

אי חקירות הנאשם במשטרת אודות האירוע שבאים שלישי

29. עת שהנאשם נחקר במשטרת לגבי האירוע נשוא הנאשם השלישי הוא נשאל רק אודות המכחה שהמתלוננת טענה שנתן לבנו ושלא יוכסה לו בכתב האישום, ובפועל, לא נשאל אודות הדחיפה של המתלוננת. יצא מכך שהנאשם כלל לא נחקר אודות האירוע נשוא הנאשם השלישי (ראו ת/3 שורות 24 עד 29). אמנם באזירה נאמר לו באופן כללי שהוא חשוד "בכך שתקפת ואימת על אשתר", אך בעניין לא די בכך על מנת למקד את הנאשם באירוע נשוא הנאשם השלישי, כפי שנעשה בשאר חלקי ההודעה לגבי האירועים המתוארים באישומים 1, 2 ו- 4, כדי שיוכס למסור התייחסות קונקרטית בהתאם. בעניין, לא היה מקום לייחס לנאשם את האירוע נשוא הנאשם השלישי, כאשר לא ניתנה לו ההזדמנות כבר בשלב החקירה, למסור גרסה אודות מעשה הדחיפה של המתלוננת.

זכוכו הנאשם מהעבירה שבאים שלישי

30. העדר חקירות נאשם, בטרם הגשת כתב האישום כנגדו, לגבי אירוע פלילי מסוים שבמהלך נכל בכתב

האישום, אינו דבר של מה בכך. קיימות דוגמאות בפסקה שבן הוכחה האפשרות לביטול כתוב האישום במקרים מעין אלה על בסיס הדוקטרינה של הגנה מן הצדק (ראו את הסקירה המקיפה של הפסקה בהחלטתו של כבוד השופט יעלא מסארווה ב-ת"פ (שלום ת"א) 1903/14 **מדינת ישראל נ' סינובי** [פורסם ב公报] (1.5.16)).

.31. כיצד, ככל שהנאשם בוחר שלא למסור גרסה לגבי עבירה מסוימת שנחשה בביבועה, ובוחר לשומר על זכות השתקה, ניתן לזקוף זאת לחובתו בשלב כתיבת הכרעת הדין, והדבר יהווה חיזוק לראיות התביעה, כפי שנעשה לעיל באישום הראשון. יתר על כן, ככל שהנאשם מוסר גרסה מאוחרת שאינה מתישבת עם גרסה קודמת שמסר, ניתן להשקייף על הגרסה המאוחרת כ-*"עדות כבושא"*.

.32. לפיך, בעניין, כמו שבחרה של נאשם שלא למסור גרסה עשויה, במקרים המתאים, להיות בעוכריו בעת שקלול הראיות כנגדו, כך גם העדר חקירותו של הנאשם על ידי הרשות החוקרת לגבי עבירה מסוימת שנכללה בכתב האישום, עשוי להיות, במקרים המתאים, בעוכרי המשימה, וזאת בבוא בית המשפט להחליט אם הראיות שהוצגו בפניו עומדות ברף הראייתי הנדרש במשפט פלילי. הדברים הם טובים ונכונים ביותר שאת בעת שמדובר בגרסה מול גרסה, כמו במקרה שבפני.

.33. גרסתה של המתлонנת לגבי האירוע נשוא האישום השלישי, גם אם נאמרה בחקירה הראשית, החקירה החזרת ובammerת החוץ שלה במשטרה (ראו: ת/1, ש' 50 - 54), בסופה של יום, היא עדות יחידה, שאינה נתמכת בראיה חייזונית נוספת.

.34. מנוקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתיה, והכל תלוי במשקל ההוכחות הסגול של העדות היחידה. בפסקה נקבעה חובת "הזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכך כי עדות יחידה לפני יש לבחון ולש��ול בקפידה ויתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה והחלטה חiybat להיות מלאה בהנמקה מודיע בית המשפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (יעקב קדמי על הraiות, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470 - 471 ; רע"פ 13/13884 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (11.6.14) פסקה 10 לפסק דין של כבוד השופט שוהם).

.35. במקרה שבפני, לעניין האישום השלישי, לאחר ומדובר בעדות יחידה של המתلونנת, בית המשפט מחויב לנוהג בזיהירות הנדרשת בבואה לקבוע איזו מהגרסאות יש להעדייף, של המתلونנת או של הנאשם. סבורני, שמאחר ולנאשם לא ניתנה ההזדמנות למסור גרסה סדרה בשלב החקירה, קיים חשש שהוא קופחה הגנתו בשל העדר חקירותו אודות אותו אירוע בטרם הגשת כתב האישום. צוין שמדובר באירוע שלא ידוע התאריך המדוייק שבו התרכש ובונסף התלונה לגבי הוגש לאחר חלוף מספר חודשים מעת התרחשותו, וזאת ככל שכן התרחש. מכאן גם הקשי המובנה של הנאשם להעלות כiom טענות הגנה כגון טענת אלibi או לנסות להזכיר בנסיבות הספציפיות של אותו אירוע או להביא עדים רלבנטיים

מטעמו. בנסיבות אלה, קיימן קושי אינהרנטי לחת הנמקה סדורה מודיע יש להעדיף דוקא את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, כאשר ההזדמנות הראשונה שהיתה לנائب להגביל עלייה הייתה רק בבית המשפט במסגרת פרשת ההגנה.

.36. לפיקר, באישום השלישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפה סתם של בת זוג.

האישום הרביעי

.37. מטעם המאשימה העידו שלושה שוטרים, ירין, אביחי לוי וקובי הרוש (להלן: **קובי**), שהגיעו לדירתו של הנאשם ביום שבת 23.06.12 בסמוך לשעה 00:00 לפנות בוקר.

.38. ירין העיד שהוא, אביחי וקובי דפקו בדלת הדירה. הנאשם בהיותו מאחורי הדלת, שאל "מי זה?" ונענה שמדובר במשטרה. הנאשם פתח את הדלת ונמסר לו שהוא מעוכב וועלוי להטלות עם השוטרים לתחנה. הנאשם החל לאיים על השוטרים ב亞מרו: "אני אזין אתכם" והוסיף "אף אחד לא יצא אותו מהבית, לא אתה ולא עוד עשרים כמור". הנאשם התקרב לירין בכונה לדוחוף אותו, ירין הודיע לו שאם ידוחוף אותו הוא יעצר. למורת זאת, הנאשם דחף את ירין, אך לא הצליח לדוחוף אותו מחוץ לבית. בהמשך, הנאשם אחץ במגב ו אמר לו שישbor אותו על ראשו. ירין, בתגובה, הוציא את מכשירו ה-"טיזר" שהיה ברשותו ועקב כך הנאשם עזב את המגב. בהמשך, הנאשם איים שישחרר את הכלב שהוא בבעיטה לעבר השוטרים והמשיך לאיים ולומר אני "ازין אותך", "אני ארדוף אותך" וכן רשם את פרטיו של ירין על גבי פתק. ירין הודיע לו שהוא עצור, אזק אותו, אך הנאשם סירב לצאת מהדירה ולכנן נאלץ למשור אותו בכוח, נעל את דלת הדירה ומסר את המפתח לידי הנאשם. ירין הבahir שלאחר האירוע לא תפס את המגב ולא רשם את סוג הכלב וגודלו (ראו: עדותו של ירין בפרט' עמ' 51, ש' 3 עד עמ' 52 ש' 4, עמ' 52 ש' 24-26, עמ' 53 ש' 31-15, עמ' 54 ש' 7).

.39. עדותו של ירין נתמכת בעדותם של אביחי (פרט' עמ' 61 ש' 7-30, עמ' 62 ש' 22-29, עמ' 63 ש' 4-31, עמ' 65 ש' 11-2) וקובי (פרט' עמ' 57 ש' 12, עד עמ' 58 ש' 2, עמ' 58 ש' 11 עד עמ' 59 ש' 6) אשר מסרו דברים דומים.

.40. הנאשם אמר בחקירותו במשטרה שביקש מהשוטרים לאפשר לו להגיע לתחנת המשטרה במועד אחר, מאוחר והינו שומר שבת ולא נושא בשבת. כמו כן, טען שביקש להחליף את בגדיו, אך השוטרים לא אפשרו לו לעשות כן. בנוסף, הנאשם הכחיש שאיים על השוטרים או שתקף את מי מהם וטען שהודיע לשוטרים שבכוונו לפנות בתלונה נגדם למחקרה לשוטרים (ת/3 ש' 55-55). הנאשם מסר דברים דומים גם בעדותו בבית המשפט (פרט' עמ' 77 ש' 22 עד עמ' 78 ש' 28, עמ' 82 ש' 13-23, עמ' 84 ש' 9-24).

.41. ברגע לאירוע נושא האישום הרביעי, הנני מעדיף את עדותם של השוטרים על פני עדותו של הנאשם. להלן נימוקי:

א. עדות כל אחד מהשוטרים עומדת בפני עצמה וגם משמשת חיזוק לעדות של כל אחד מהשוטרים האחרים.

ב. יתר על כן, הנאשם הבahir שבסתופו של יום לא הגיע תלוינה לחקירה לשוטרים כנגד מי מהשוטרים שהגיעו לדירה (פרוט' עמ' 82 ש'32-31). במלילם אחרים, ככל שהייתה לנימוק אפשרות לנסות לקעקע את גרסת השוטרים לגבי השתלשות הדברים באותו היום בדרך של חקירה מקיפה של הגוף המוסマー, הרי שלא فعل לעשות כן. הדבר רק מחזק את מסקנתי בדבר אמינותם גרסתם של שלושת השוטרים.

.42. מכלול מעשיו של הנאשם אינו מותיר מקום לספק שיש להרשייעו בביצוע של שלוש העבירות שייחסו לו באישום הרביעי, קרי, איומים, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו וכן הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

.43. ההגנה טענה שהביטוי "אני אזין אתכם" לא מקיים את עבירת האיום והיה מדובר בסך הכל בהודעה על כוונה להזיק לשוטרים באפקט המשפטי המקובל על ידי הגשת תלוינה כלפי החקירה לשוטרים. טענה זו דינה להידחות. ביטוי זה כשלעצמו מקיים את עבירת האיום וזאת לא כל שכן לאור התנהגותו הכלולית של הנאשם, שכלה הרמת מגב כלפי השוטרים והודעה בדבר כוונה לשחרר את הכלב שבביתו לכיוונם. יזכור, שעבירת האיום יכולת להתבצע גם בתנהגות ולא רק בהשמעת מלל כלפי מושא האיום. קל וחומר, כמו במקרה שבפניו, שהאיומים באו לידי ביטוי בשני האופנים, הן במקרים רבים. יוצא מכך, שהביטוי "אני אזין אותך" הוא בעל הקשר ברור של כוונה לפגוע בשוטרים בשל עצמו עיכובו ומעצרו.

סוף דבר

.44. לאור כל האמור לעיל הנני קובע כדלקמן:

א. באישום הראשון, הנני מרשים את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ב. באישום השני, הנני מרשים את הנאשם בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע העבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 2(ב) לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, הנני מרשים את הנאשם בביצועו של העבירות הבאות: אiomים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת שוטר בעת مليוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק העונשין, וכן הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ז, 05 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.